

Ο ένας γεννήθηκε στις 7 Ιουνίου του ’75, μέσα σε ένα καθεστώ ς φτώ χιας με Φ κεφαλαίο, σε ένα γκέτο στα προάστια του Hampton της Virginia, από 15χρονη μάνα και απόντα πατέρα.

Ολόγος για τον Allen Ezail Iverson.

Ο άλλος σχεδόν 10 χρόνια αργότερα. Στις 7 του Γενάρη του '85. Πατέρας μαύρος, μητέρα λευκή, αυτό που στα σπανιόλικα αποκαλείται Cholo ή στα Ελληνικά μιγάς.

Ήταν ο Lewis Carl Davidson Hamilton.

Τι κοινό μπορεί να τους συνδέει;

Ο Allen είχε δυο επιλογές. Να περάσει μια σύντομη, έντονη ζωή ανάμεσα από τα ναρκωτικά, την εγκληματικότητα και τα σωφρονιστικά ιδρύματα ή να προσπαθήσει να ξεφύγει

κάνοντας οτιδήποτε άλλο. Μα δεν υπήρχαν πολλά άλλα. Μονάχα ο αθλητισμός.

Λιπόσαρκος, κάτι παραπάνω από 70 κιλά, 1,83 ύψος, λιλιπούτειος για τα μεγέθη του NBA, έπαιξε 14 σεζόν επαγγελματικά και υπάρχει η ομολογία ότι αν είχε βρεθεί τρόπος να συμμαζευτεί ψυχολογικά θα ήταν κάτι περισσότερο από υποψήφιος για G.O.A.T.

Ο Allen κατάφερε να ξεφύγει από το γκέτο, αλλά το γκέτο δεν έφυγε από μέσα του. Κατατρεγμένος από τα 17 του, σε μια στημένη υπόθεση, γνώρισε το καθεστώς των φυλακών και το φυλετικό μίσος. Στηρίχτηκε, ευτυχώς, από λίγους ανθρώπους που τον πίστεψαν, επελέγη ως #1 του draft, έκανε μια σημαντική καριέρα με αντίστοιχες διακρίσεις, αλλά δακτυλίδι δεν κατάφερε να φορέσει.

Γνωστός στα εφηβικά του χρόνια με το παρανόμι «Bubba Chuck», αργότερα με το «The answer», που δεν υπονοεί μόνον την έννοια της απάντησης, αλλά και αυτή της λύσης, όλοι όσοι τον γνώριζαν παιδιόθεν, καταθέτουν ότι ήταν ψυχούλα και φρόντιζε τους αδύναμους, πράγμα όχι και τόσο εύκολο εκεί που μεγάλωνε.

Πριν καταδικαστεί έπαιξε ποδόσφαιρο και μπάσκετ σε πολιτειακό επίπεδο, και είχε γίνει πασιφανές ότι παιδί αυτό είχε το χάρισμα. Σκοράριζε στο ποδόσφαιρο φεύγοντας σφαίρα, ενώ κάρφωνε στον αιφνιδιασμό, τρύπαγε κάθε συμπαγή άμυνα στο μπάσκετ. Όταν ξεκίνησε την επαγγελματική του καριέρα, δείχνοντας τα μοναδικά του προσόντα, άλλαξε και εμφάνιση.

Ήταν η επίδραση που έφερε στο μεγαλύτερο πρωτάθλημα του κόσμου. Πέρα από τα αθλητικά του προσόντα, που δεν θα μάθουμε ποτέ, πόσο υψηλότερα θα μπορούσαν να φτάσουν, έφερε το hip – hop look. Η κόμμωση με τα πλεγμένα κοτσιδάκια, τα φαρδιά ρούχα, τα 21 τατού στο κορμί του, τα διαμαντένια σκουλαρίκια, τα χαϊμαλιά, οι σταυροί που κρέμονταν από τον λαιμό του και ένα CD που ποτέ δεν κυκλοφόρησε διότι είχε σφοδρές κριτικές.

Ήταν η κουλτούρα που κουβαλούσε από μικρός, η κουλτούρα του περιθωρίου, της φτώχιας, του γκέτο, της αδικίας. Ήταν η απάντηση μετά την επιτυχία και το γύρισμα της πλάτης σε ότι, αυτός θεωρούσε ως αντίπαλό του, ως υποκρισία, ως το στίγμα της άρχουσας τάξης.

Και αυτή η κουλτούρα, διαδόθηκε τόσο γρήγορα και τόσο πολύ στην κοινότητα των παικτών του NBA, ώστε μετά από καιρό ο κομισάριος Stern έβγαλε οδηγία περί του καθώς πρέπει της δημόσιας εμφάνισης και ένδυσης των παικτών.

Θα τον θυμόμαστε, για την αντίδραση του στις ερωτήσεις δημοσιογράφων που τον πίεζαν: «we talkin' about practice?» εννοώντας ότι προβάλουν το θέμα της ασυνέπειας του στις προπονήσεις, ενώ στους αγώνες έδινε τα πάντα. Θα τον θυμόμαστε για αυτή ακριβώς την ακραία ενεργητικότητα που τον διέκρινε στους αγώνες, να πέφτει, να κυνηγάει, να κλέβει, να φτύνει αίμα και ασφαλώς να σκοράρει με κάθε τρόπο.

Πως να ξεχάσουμε τις σταυρωτές του, θύμα τους και ο M. Jordan, εκείνη η αστραπιαία κίνηση να ξεμαρκάρεται και να σουτάρει. Κοντά στα αθλητικά κατορθώματα δεν θα λησμονηθεί το στυλ που κόμισε και τόσο εξαπλώθηκε. Ήταν ένα είδος πρωτοπορίας, άσχετο με το αν αρέσει ή όχι, αδιάφορο ποιους εκφράζει.

Αν λοιπόν στο NBA, ο Allen «The answer» Iverson, έφερε τούτο το στυλ, σε έναν άλλον παγκόσμιο θεσμό, με λιγότερους πρωταγωνιστές, αλλά με εξίσου, αν όχι μεγαλύτερο κοινό ή εμπορικό κύκλο, την F1, η οποία πέρα από το πολυεθνικό του χαρακτήρα της, έχει πλέον Αμερικανική ιδιοκτησιακή ταυτότητα, ποιος έφερε κάτι παρόμοιο;

Η αυτού εξοχότης του, Μέλος του πιο εξαιρέτου τάγματος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας,

ο Lewis Carl Davidson Hamilton. Πατέρας μαύρος, μητέρα λευκή, αυτό που στα σπανιόλικα αποκαλείται Cholo ή στα Ελληνικά μιγάς.

Γεννημένος τον Γενάρη του ’85, ένα πελώριο ταλέντο, που δούλεψε πολύ εξ απαλών ονύχων, ανθεκτικός στην πίεση, τον πήγε το βαγόνι της τύχης πολύ μακριά και αν συνεχίσει να είναι επιβάτης του, θα τον πάει ακόμα μακρύτερα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν το αξίζει, αλλά το πρόσημο σε αυτό τον τομέα ήταν θετικό, σε αντίθεση με τον Allen.

Το κοινό τους σημείο; Η εμφάνιση. Σε ένα κόσμο, πολύ σοβαρό, ειδικά όπως θεσμοθετείται μετά το ’80, αυτόν της F1, τα τατού, τα χαϊμαλιά, οι σταυροί, τα σκουλαρίκια, τα διαμαντάκια στην μύτη, τα κοτσιδάκια είναι μια καινοτομία. Κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί έτσι έναν Clark, ή έναν Prost. Ούτε καν τον Hunt, το πιο άτακτο πλάσμα του τσίρκου για τον προηγούμενο αιώνα.

Είναι και μια θέση, μια άποψη, μια στάση ζωής. Και η μεταμόρφωση βέβαια έγινε σταδιακά και παράλληλα με τις αγωνιστικές επιτυχίες. Με πέντε τίτλους, 71 νίκες, 81 poles, με νίκες σε 26 διαφορετικές πίστες μέχρι σήμερα, ο πρώτος μη λευκός πρωταθλητής, το παιδί που μεγάλωσε με αφίσα του Ayrton στο δωμάτιο του, αποτελεί και μια πολιτιστική εικόνα.

Ακριβώς όπως και ο Allen όταν διαμόρφωνε τον χαρακτήρα του μέσα στα γήπεδα του NBA, τότε που θα μπορούσε να είναι το πιο λαμπρό άστρο μιας ολόκληρης εποχής, τότε που ανέμιζε την σημαία της hip hop κουλτούρας με την ένταση που έπαιζε και σκοράριζε. Για τον Lewis πάντως, δεν μπορούμε ακόμα να γράψουμε γιατί θα τον θυμόμαστε, διότι είναι ακόμα εν ενεργεία. Δεν είναι απίθανο μετά από τρείς ή τέσσερις σεζόν να τον θυμόμαστε διότι θα έχει καταρρίψει κάθε υφιστάμενο ρεκόρ στην F1. Πράγμα που θα γίνει πιθανότερο αν συνεχίσει να οδηγεί για κορυφαίες ομάδες.

